Lietas Nr. 126005714
Lietas arhīva Nr. 103AA-0068-14

SPRIEDUMS
Latvijas Republikas vārdā

Rēzeknē 2014.gada 12.septembrī

Latgales apgabaltiesa šādā sastāvā:

tiesnese referente D.Skudra,

tiesneši J.Dimpers un I.Stivriņš,

rakstveida procesā izskatīja Sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/, reģistrācijas numurs /reģistrācijas numurs/, apelācijas sūdzību par Rēzeknes tiesas 2014.gada 7.maija spriedumu.

Noklausījusies tiesneses referentes ziņojumu, pārbaudījusi pierādījumus lietā, apelācijas instances tiesa

Konstatēja

2013.gada 14.maijā Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālās vides pārvaldes Kontroles daļas vecākā inspektore pieņēma lēmumu Nr. G07/003/242-2013, kurā atzina, ka sabiedrība ar ierobežotu atbildību (turpmāk SIA) /Nosaukums A/ veica darbības bez reģionālās vides pārvaldes izdotiem tehniskajiem noteikumiem šādos apstākļos. 2013.gada 26.martā SIA /Nosaukums A/ zemes īpašumā /Nosaukums B/, kadastra Nr./numurs A/, Rēzeknes novada Lūznavas pagastā, apmēram 1 ha platībā ir uzsākusi dīķa, kura dziļums ir līdz 2 metriem, ierīkošanu. Darbi veikti zem gruntsūdens līmeņa. Dīķis savienots ar esošo meliorācijas grāvi un tālāk otru dīķi. Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālās vides pārvaldes izdoti tehniskie noteikumi nav saņemti. Par šādām darbībām SIA /Nosaukums A/ atzīta par vainīgu Latvijas Administratīvo pārkāpumu kodeksa (turpmāk Latvijas APK) 88.^{7}panta trešajā daļā paredzēta administratīva pārkāpuma izdarīšanā un sodīta ar naudas sodu 569,15 *euro* (Ls 400) apmērā.

Nepiekrītot lēmumam, SIA /Nosaukums A/ to pārsūdzēja Valsts vides dienesta ģenerāldirektoram, lūdzot to atcelt. 2013.gada 28.jūnijā Valsts vides dienesta ģenerāldirektora p.i. /pers. C/ Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālās vides pārvaldes 2013.gada 14.maija lēmumu Nr. G07/003/242-2013 atstāja negrozītu, bet SIA /Nosaukums A/ sūdzību noraidīja.

Par Valsts vides dienesta ģenerāldirektora p.i. /pers. C/ 2013.gada 28.jūnija lēmumu Nr.G01/33P SIA /Nosaukums A/ iesniedza sūdzību Rēzeknes tiesā, lūdzot to atcelt, jo lēmumā nav izpildīti Latvijas APK 237.un 272.panta nosacījumi, nav noskaidroti visi lietā būtiskie apstākļi, kā rezultātā pieņemts nepamatots lēmums.

Rēzeknes tiesa atzina, ka ar administratīvā pārkāpuma protokolu, pārbaudes aktu, paziņojumu par tehniskajiem noteikumiem, iesniegumu tehnisko noteikumu saņemšanai, zemes robežu plānu, pierādīts, ka SIA /Nosaukums A/ zemes īpašumā /Nosaukums B/ uzsākta hidrotehniskās būves (zivju dīķa) būvniecība pirms saņemti Valsts vides dienesta reģionālās vides pārvaldes izdoti tehniskie noteikumi. Valsts vides dienesta ģenerāldirektora p.i. ģenerāldirektora vietnieces /pers. C/ 2013.gada 28.jūnija lēmumā Nr.G01/33P lietā esošie pierādījumi ir pārbaudi, pareizi izklāstīti un novērtēti. Lēmumā izteiktie secinājumi par sūdzības iesniedzēja vainīgumu atbilst lietas faktiskajiem apstākļiem. Sūdzības iesniedzēja darbībās konstatējamas visas Latvijas APK 88.^{7}panta trešajā daļā norādītās administratīvā pārkāpuma sastāva pazīmes.

Tiesa piekrita iestādes secinājumam, ka sūdzībā norādītais apgalvojums, ka pārsūdzētais Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālās nodaļas lēmums ir SIA /Nosaukums A/ nelabvēlīgs administratīvais akts, ir pretrunā ar minēto Administratīvā procesa likuma normu, jo lēmums par administratīvā soda piemērošanu nav uzskatāms par administratīvo aktu, kas noteikts Administratīvā procesa likuma 1.panta trešās daļas 5.punktā.

Tiesa atzina par nepamatotiem sūdzības iesniedzēja apgalvojumus, ka Valsts vides dienesta ģenerāldirektora p.i. lēmumā nepamatoti norādīts, ka Rēzeknes reģionālās vides pārvaldes vecākā inspektore speciālo zināšanu un pieredzes dēļ uzskatāma par ekspertu šādu apstākļu konstatēšanai, Valsts vides dienesta inspektori nevar uzskatīt par ekspertu šajā lietā, ekspertam ir jāsniedz eksperta atzinumu, taču tā lietā nebija, lietā nav sertifikāta, kas apliecina inspektores profesionālo kompetenci. Tiesnese norādīja, ka saskaņā ar Vides aizsardzības likuma 21.panta pirmās daļas 1.un 7. punktu, **v**eicot vides valsts kontroli, valsts vides inspektoram ir tiesība iebraukt vai ieiet un netraucēti pārbaudīt jebkuru teritoriju, iekārtu vai citu objektu neatkarīgi no īpašuma piederības, ja tas nepieciešams vides aizsardzības prasību ievērošanas kontrolei, veicot plānotas pārbaudes, vai ja ir pamatotas aizdomas par vides

normatīvo aktu pārkāpumiem. Veicot vides valsts kontroli, Valsts vides dienesta inspektoram ir tiesības savas kompetences ietvaros izdot administratīvos aktus, kas nepieciešami vides normatīvo aktu prasību izpildei. No šīs normas izriet, ka Valsts vides dienesta amatpersonām ir vides aizsardzības prasību ievērošanas kontrolei nepieciešamās speciālās zināšanas. Lai konstatētu, ka hidrotehniskā būve (dīķis) uzsākts rakt (vai izrakts) pirms darbu uzsākšanas nesaņemot Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālās vides pārvaldes tehniskos noteikumus un zemes dziļu izmantošanas licenci, nav nepieciešams veikt ekspertīzi. Šā fakta konstatēšana ietilpst Valsts vides dienesta inspektoru kompetencē.

Tiesa spriedumā norādīja, ka lietā nav strīda par to, ka 2013.gada 11.martā SIA /Nosaukums A/ vērsās Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālajā vides pārvaldē ar iesniegumu tehnisko noteikumu saņemšanai – dzīvojamās mājas un saimniecības ēku būvniecībai un dīķa ierīkošanai piemājas saimniecībā (zivju audzēšanai). Iesniegumā /pers. F/ lūdza izsniegt SIA /Nosaukums A/ atļauju 2 dīķu ar platību 3 ha un dziļumu 2 metri (pirmais dīķis ar platību 1,6 ha, otrais dīķis ar platību 1,4 ha) ierīkošanai. No tā tiesa secināja, ka atļauja tika lūgta jaunu dīķu ierīkošanai. Pēc 2013.gada 26.marta pārbaudes /pers. F/ paskaidrojumā Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālās vides pārvaldei apgalvoja, ka pārbaudes laikā konstatētie darbi veikti līdz tam, kad SIA /Nosaukums A/ kļuva par īpašuma /Nosaukums B/ īpašnieku. Tiesa uzskata, ka šis apgalvojums nav ticams, jo tas ir pretrunā ar īpašuma /Nosaukums B/ bijušās īpašnieces /pers. G/ paskaidrojumu, ka šo īpašumu, kurā bija nepabeigta dzīvojamā māja un izraksts dīķis, viņa pārdeva SIA /Nosaukums A/; /pers. H/ paskaidrojumu, ka dīķa ierīkošana blakus autoceļam Rēzekne – Daugavpils veikta 2012.gada decembrī, bet tālākais dīķis ierīkots apmēram pirms pieciem gadiem. Arī 2013.gada 26.marta pārbaudē Valsts vides dienesta amatpersona konstatēja, ka īpašumā /Nosaukums B/ faktiski ir divi dīķi, un dīķis, kas atrodas šosejas Rēzeknes - Daugavpils malā ir savienots ar agrāk ierīkoto dīķi. No ieraksta zemesgrāmatā redzams, ka SIA /Nosaukums A/ īpašumu /Nosaukums B/ no /pers. G/ iegādājās 2011.gada 5.decembrī (lietas 39.lapa).

Tiesa atzina, ka 2013.gada 26.martā Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālās vides pārvaldes Kontroles daļas vecākā inspektore veicot pārbaudi, pamatoti atzina, ka īpašumā /Nosaukums B/ ir uzsākta hidrotehniskās būves būvniecība, pirms darbu uzsākšanas nesaņemot Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālās vides pārvaldes tehniskos noteikumus un zemes dziļu izmantošanas licenci.

Kā arī tiesa atzina, ka pārbaudes aktam pievienotā fototabula ir pierādījums lietā. Tas noformēts kā pielikums pārbaudes aktam, kurā norādīta pārbaudes vieta, laiks, pārbaudē lietotie fiksējošie tehniskie līdzekļi: digitālā fotokamera „CANON PowerShot A720IS", GPS „Magellan eXplorist 500". Fototabulā ir paskaidrojumi par tajā ievietoto fotogrāfiju saturu. Fototabulu un pārbaudes aktu ir parakstījuši inspektore I.Lustika un /pers. F/.

Tiesa spriedumā atsaucās uz Ministru kabineta 2005.gada 23.augusta noteikumiem Nr.631 „Noteikumi par Latvijas būvnormatīvu LBN 224-05 „Meliorācijas sistēmas un hidrotehniskās būves" 1.26.apakšpunktu, kas nosaka, ka hidrotehniskās būves ir būves, uz kurām iedarbojas ūdens spiediens un kuras kalpo ūdens resursu izmantošanai un ūdeņu kaitīgās iedarbības novēršanai; Ministru kabineta 2010.gada 16.marta noteikumu Nr.261 „Meliorācijas sistēmu un hidrotehnisko būvju būvniecības kārtība" 1.2.punktu - zivju audzēšanai paredzētu dīķu ierīkošana un citu akvakultūras ražotņu ierīkošana; 14.6.apakšpunktu, kas nosaka, ka lai uzsāktu meliorācijas sistēmas hidrotehniskās būves projektēšanu, nepieciešami Valsts vides dienesta reģionālās vides pārvaldes tehniskie noteikumi darbībai, kurai nav nepieciešams ietekmes uz vidi novērtējums; Ministru kabineta 2004.gada 17.februāra noteikumu Nr.91 „Kārtība, kādā reģionālā vides pārvalde izdod tehniskos noteikumus paredzētajai darbībai, kurai nav nepieciešams ietekmes uz vidi novērtējums" 2.punkta, 1.pielikuma „Darbības, kuru veikšanai nepieciešami tehniskie noteikumi" 1.2.apakšpunktu norādīta zivju audzēšanai paredzētu dīķu ierīkošana un citu akvakultūras ražotņu ierīkošana; 8.3.apakšpunktu, ka tehniskajos noteikumos tiek noteiktas vides aizsardzības prasības paredzētajai darbībai tās norises vietā. Minētās prasības saistošas personai, kas veic darbību. Darbība, kuras veikšanai nepieciešami tehniskie noteikumi, ir hidrotehnisko būvju būvniecība un rekonstrukcija. SIA /Nosaukums A/ iesniegumā Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālajai vides pārvaldei norādīja, ka vēlas ierīkot dīķus zivju audzēšanai. Līdz ar to tiesa atzina, ka dīķu ierīkošanu nedrīkstēja uzsākt pirms tehnisko noteikumu saņemšanas, ko SIA /Nosaukums A/ neievēroja. Dīķa dziļuma noteikšana vai nenoteikšana konkrētajā gadījumā nav izskatāmā pārkāpuma būtiska pazīme, jo pārkāpuma būtība ir hidrotehniskās būves būvniecība bez reģionālās vides pārvaldes izdotiem tehniskajiem noteikumiem, nevis, piemēram, derīgo izrakteņu iegūšanā kādā konkrētā apmērā, kam par pienākumu būtu attiecīgas licences saņemšana.

Tiesa atzina, ka Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālā vides pārvaldes inspektores 2013.gada 14.maija lēmums Nr.G07/003/242-2013 sastādīts, ievērojot Latvijas APK 272.panta prasības, proti, ir noskaidrota pārkāpuma būtība, personas vaina, arī atbildību ietekmējošie apstākļi (atbildību mīkstinoši apstākļi nav konstatēti). Šīs prasības ievērotas arī pārsūdzētajā Valsts vides dienesta ģenerāldirektora p.i. lēmumā. Tiesa Latvijas APK 327.panta pārkāpumus nekonstatēja, savukārt, sūdzības iesniedzējs nenorādīja, kā izpaužas šīs normas pārkāpums.

Tiesas ieskatā sods sūdzības iesniedzējam piemērots, ievērojot Latvijas APK 32.pantā paredzētos soda noteikšanas vispārīgos noteikumus. Nosakot sodu, ņemts vērā izdarītā pārkāpuma raksturs un smagums, radītais kaitējums, sūdzības iesniedzēja atbildību ietekmējošie apstākļi. Sūdzības iesniedzējam noteikts sods tuvu panta sankcijā paredzētajai minimālajai soda robežai , kas atzīstams par samērīgu un lietderīgu. Šis sods veicinās SIA /Nosaukums A/ amatpersonu tiesiskās apziņas pilnveidošanu un atturēs no turpmākas nelikumīgas rīcības.

Rēzeknes tiesas tiesneses spriedumu apelācijas kārtībā apstrīdēja SIA /Nosaukums A/ valdes loceklis /pers. F/, kurš sūdzībā norāda, ka spriedumam nepiekrīt šādu apsvērumu pēc.

Pirmkārt, Valsts vides dienesta ģenerāldirektora p.i. /pers. C/ 2013.gada 28.jūnija lēmumā Nr.G01/33P (turpmāk-Lēmums) ir norādīts, ka ,,pārbaudes laikā (īpašumā /Nosaukums B/, Rēzeknes novadā, Lūznavas pagastā, blakus autoceļam Rēzekne-Daugavpils) tika veikta fotografēšana ar digitālo fotokameru ,,Canon PowerShot A720 IS". Par pārbaudi sastādīts 2013.gada 26.marta akts Nr.242-028/20013, kam pievienoti 8 fotoattēli." Ņemot vērā Latvijas Republikas tiesu praksi, fotogrāfijas nevar būt par pierādījumu lietā, jo to autentiskums ir apšaubāms un nav zināms to uzņemšanas laiks. Līdz ar to atsauce Lēmumā, ka pārbaudes laikā bija veikta fotografēšana, ir prettiesiska. Otrkārt, Lēmumā norādīts, ka pārbaudes laikā konstatēts, ka darbības ir uzsāktas. Darbi veikti apmērām 1ha platībā. Aptuvenais dīķa dziļums līdz 2m, ,,bet to precīzi nav iespējams noteikt, jo nav zināma sākotnēja situācija dabā un teritoriju klāj biezs sniegs". Valsts vides dienests savā Lēmumā jau norāda, ka to precīzi nav iespējams noteikt. Taču nav saprotams, kā Valsts vides dienesta inspektori varēja izmērīt dīķa dziļumu. Turklāt, pārbaudes laikā bija biezs sniegs, uz ko norāda arī Valsts vides dienests.

Lietā nav strīda par to, ka pārbaude bija veikta. Taču ir strīds par pārbaudes rezultātiem, vai tie atbilst patiesībai un vai bija veikti mērījumi? Ja bija veikti, tad ar kādiem tehniskajiem līdzekļiem tas bija veikts? Uz to nebija atbildes nedz pārbaudes aktā, nedz Lēmumā.

Attiecībā uz /pers. H/ paskaidrojumu Valsts vides dienests Lēmumā norādīja, ka tas ir viņa iesniegums, līdz ar to, tas tiek noformēts atbilstoši Iesnieguma likuma trešās daļas prasībām. Iesnieguma likumā nav daļu, ir tikai panti. Par kādu trešo daļu raksta Valsts vides dienests, nav saprotams. Vērš uzmanību, ka Lēmumā visur ir norādīts, ka tas bija paskaidrojums. Minētais likums paredz kārtību, kādā ir jāiesniedz iesniegumus, sūdzības, u tml. un iestāde to izskata. Turklāt, saskaņā ar Latvijas APK 243. un 243.^{1}pantu /pers. H/ paskaidrojums pielīdzināms liecinieka liecībām, bet /pers. H/ paskaidrojums bija saņemts vietā un pati Valsts vides dienesta inspektore teica, ka viņa ar savu roku rakstīja paskaidrojumu, jo cilvēkam drebēja rokas un viņš ir slims. Tādējādi rodas jautājums, vai Valsts vides dienesta inspektores no pirmā acu skatiena var pateikt, ka cilvēks ir slims vai viņš ir rīcībspējīgs?

Lēmumā norādīts, ka Rēzeknes reģionālās vides pārvaldes vecākā inspektore speciālo zināšanu un pieredzes dēļ ir uzskatāma par ekspertu šādu apstākļu konstatēšanai. Ekspertu kompetenci un darbību reglamentē 2006.gada 14.septembra Tiesu ekspertu likums. Tāpēc saskaņā ar šo likumu, vai Valsts vides dienesta inspektore izgāja sertifikāciju likumā noteiktajā kārtībā? Turklāt, saskaņā ar likumu ekspertam ir jāizsniedz eksperta atzinumu, kas starp citu nav veikts izskatāmajā lietā. Līdz ar to, ja Valsts vides dienests Lēmumā atsaucas uz to, ka Valsts vides dienesta inspektore ir eksperts šajos jautājumos, tad to bija jāpierāda ar viņas profesionālās kompetences sertifikātu, kas nebija izdarīts. Turklāt Latvijas APK 265.pants, Administratīvā procesa likuma (turpmāk-APL) 178.-182.pants nosaka kārtību, kad administratīvajā lietā var piedalīties eksperti. Izskatāmajā lietā minētā kārtība netika ievērota. Tāpēc nevar Valsts vides dienesta inspektori uzskatīt par ekspertu šajā lietā.

Pārsūdzētais Lēmums ir SIA /Nosaukums A/ nelabvēlīgs administratīvais akts saskaņā ar APL 1.panta trešo daļu. Līdz ar to uz pārsūdzēto Lēmumu attiecas APL 67.panta noteikumi par administratīvā akta formu un sastāvdaļām. Pārbaudot Lēmumu, jākonstatē, vai tas nesatur virkni obligāto sastāvdaļu.

Saskaņā ar APL 67.panta otrās daļas 4.punktu Lēmumā jānorāda administratīvā procesa dalībnieku viedokļi un argumenti. Lēmumā ir ietverts tikai viens teikums no SIA /Nosaukums A/ paskaidrojuma. Līdz ar to no Lēmuma nevar konstatēt, ka iestāde noskaidro un izvērtē adresāta vai trešās personas viedokli un argumentus šajā lietā. Šajā gadījumā inspektore nevērtēja SIA /Nosaukums A/ lietas izskatīšanas laikā sniegtos paskaidrojumus.

Saskaņā ar APL 67.panta otrās daļas 5.punktu administratīvajā aktā norāda faktu konstatējumu. Pārsūdzētajā Lēmumā faktu konstatācija ir ietverta vienā teikumā, neiesniedzot nekāda veida ziņas par pārkāpuma norisi, pārkāpumu konstatāciju.

Saskaņā ar APL 67.panta trešo daļu administratīvā akta faktu konstatējuma daļā norāda pierādījumus, uz kuriem pamatoti secinājumi, un argumentus, uz kuru pamata pierādījumi noraidīti. Lēmums nesatur faktu un pierādījumu analīzi, argumentus, kāpēc pierādījumi - pie administratīvas atbildības sauktās personas paskaidrojumi, netika atzīsti par pamatotiem.

Saskaņā ar APL 67.panta otrās daļas 6.punktu administratīvajā aktā norāda administratīvā akta pamatojumu, it sevišķi ietverot lietderības apsvērumus. Pārsūdzētajā Lēmumā nav ietverts neviens lietderības apsvērums.

Gadījumā, kad tiesību norma piešķir iestādei rīcības brīvību, īpaši būtiska nozīme ir pamatojuma principam. Ar pamatojuma principu tā plašākā nozīmē ir saprotama faktisko un tiesisko apstākļu, kā arī lietderības apsvērumu norāde administratīvajā aktā. Administratīvā akta pamatojums ir nepieciešams, lai adresāts pārliecinātos par tā pareizību, gan arī lai kalpotu kontrolei, ko veic tiesa *(sk. J.Briede. Administratīvā akta forma un sastāvdaļas// Latvijas Vēstnesis. Juristavārds.2004.gada 17.februāris)*. Neievērojot pamatojuma principu un pieņemot privātpersonai nelabvēlīgu administratīvo aktu, tiek būtiski apgrūtinātas personas tiesības uz administratīvā akta pārsūdzēšanu, jo persona nevar pilnvērtīgi aizstāvēt savas tiesības un tiesiskās intereses. Pamatojuma neiekļaušana administratīvā akta saturā ir atzīstama par procesuālu pārkāpumu. Tiesību teorijā, kā arī administratīvo tiesu praksē atzīts, ka procesuālie pārkāpumi tiek iedalīti būtiskajos un nebūtiskajos pārkāpumos, un ka procesuālo pārkāpumu dēļ administratīvais akts ir atceļams tikai tad, ja attiecīgais procesuālais pārkāpums ietekme arī administratīvo aktu pēc būtības, tas ir, ja ir iespējama cēloņsakarība starp procesuālās normas pārkāpumu un procesa rezultātu (*sk.J.Briede. Administratīvā akta tiesiskums//Latvijas Vēstnesis. Jurista vārds. 2004.gada3.marts)*.

Sūdzības iesniedzēja ieskatā izskatāmajā lietā pamatojuma trūkums Lēmumā atzīstams par būtisku trūkumu, kas izsauc administratīvā akta atzīšanu par prettiesisku, jo Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālās vides pārvalde savā Lēmumā nav iekļāvusi lietas faktisko apstākļu izklāstu, to izvērtējumu, lietderības apsvērumus, līdz ar to nav iespējams pārbaudīt, vai Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālās vides pārvaldes inspektore lietupēc būtības izlēmusi pareizi.

Saskaņā ar Latvijas APK 7.panta otro daļu lietvedība par administratīvajiem pārkāpumiem veicama stingri ievērojot likumību. Savukārt Latvijas APK 238.pants paredz, ka administratīvo pārkāpumu lietu lietvedības un izskatīšanas kārtību nosaka šīs kodekss un citi normatīvie akti. Tādējādi lietvedības noteikumi, kas ietverti Latvijas APK normās, ir saistoši un jāpiemēro iestādēm (amatpersonām), kas izskata administratīvo pārkāpumu lietas. Saskaņā ar Latvijas APK 272.pantu institūcijai (amatpersonai), izskatot administratīvā pārkāpuma lietu, jānoskaidro gan pakāpuma būtība, gan personas vaina, gan atbildību mīkstinoši un pastiprinoši apstākļi, vai ir nodarīts mantiskais zaudējums, kā arī jānoskaidro citi apstākļi, kam ir nozīme lietas pareizā izlemšanā. Šādi pienākumi iestādei vai amatpersonai ir noteikti tādēļ, lai lietvedības laikā noskaidrotu, vai konkrētas personas darbība (bezdarbība) ir atzīstama par administratīvo pārkāpumu. Savukārt administratīvo pārkāpumu veido administratīvā pārkāpuma objekts, objektīvā puse, subjekts un subjektīva puse. Ja kaut viena no administratīvā pārkāpuma sastāvu veidojošām pazīmēm iztrūkst, atzīstams ka nodarījumā nav administratīvā pārkāpuma sastāva.

Apelatora ieskatā pārsūdzētajā Lēmumā nav izpildīti Latvijas APK 237. un 272.panta nosacījumi un nav noskaidroti visi lietā būtiski apstākļi, kā rezultāta pieņemts nepamatots Lēmums. Pamatojoties uz APL 31.panta pirmo daļu, 253., 289.pantu, 291.panta pirmo daļu, lūdz atcelt Rēzeknes tiesas 2014.gada 7.maija spriedumu.

Apelācijas instances tiesa apelācijas sūdzību saskaņā ar Latvijas APK 289.^{21} panta otro daļu izskatīja rakstveida procesā.

Pārbaudot un novērtējot administratīvā pārkāpumā lietā esošos pierādījumus, izvērtējot pārsūdzētā tiesas nolēmuma tiesiskumu un pamatotību, Latgales apgabaltiesa atzīst, ka SIA /Nosaukums A/ iesniegtā apelācijas sūdzība ir noraidāma, bet Rēzeknes tiesas 2014.gada 7.maija spriedums administratīvā pārkāpuma lietā atstājams negrozīts.

Latgales apgabaltiesa atzīst, ka apelācijas sūdzība satur pēc būtības tos pašus argumentus un motīvus, kuri ir atspoguļoti un izvērtēti pirmās instances tiesas spriedumā, un apelācijas instances tiesa pievienojas tiesas secinājumiem, līdz ar ko atkārtotai sūdzības argumentu un motīvu pārvērtēšanai nav pamata. Saskaņā ar Latvijas APK 289.^{22} panta pirmo daļu un 289.^{13} panta trešo daļu, ja apelācijas instances tiesa, izskatot apelācijas sūdzību, atzīst, ka pirmās instances tiesas nolēmumā ietvertais pamatojums ir pareizs un pilnībā pietiekams, tā par apelācijas sūdzību pieņemtā nolēmuma motīvu daļā var norādīt, ka pievienojas pirmās instances tiesas nolēmuma motivācijai. Šādā gadījumā izvērstāks argumentu izklāsts nav nepieciešams.

Apelācijas instances tiesa vērš uzmanību, ka tiesības pārsūdzēt pirmās instances tiesas nolēmumu nav formālas, ar mērķi uzdot augstākai tiesu instancei atkārtoti dot vērtējumu tiem pašiem argumentiem, kas tika vērtēti rajona tiesā. Augstākas instances tiesa vērtē zemākas instances tiesas nolēmumā norādīto secinājumu un motivācijas pamatojumu, bet šī izvērtējuma pamats ir iesniegtās apelācijas sūdzības argumenti, kas atspēko vai neatspēko nolēmumā izteikto atzinumu pareizību. Pirmās instances tiesa savā spriedumā jau sīki un detalizēti izvērtēja apelācijas sūdzībā norādītos argumentus un pamatoti tos noraidīja.

Latgales apgabaltiesa atzīst, Rēzeknes tiesas tiesnese vispusīgi, pilnīgi un objektīvi noskaidrojusi lietas apstākļus un savā spriedumā izvērtējusi savāktos pierādījumus, kā to nosaka Latvijas APK 237.un 244.pants. Tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzējs pauž atšķirīgu viedokli, vērtējot pierādījumus un nonāk pie citiem secinājumiem, pats par sevi nevar būt par pamatu sprieduma atcelšanai.

Latgales apgabaltiesa uzskata, ka ar lietā iegūtajiem un pirmās instances tiesā pārbaudītājiem pierādījumiem ārpus sapratīgām šaubām pierādīts, ka SIA /Nosaukums A/ zemes īpašumā /Nosaukums B/, kadastra Nr./numurs A/, Rēzeknes novada Lūznavas pagastā, uzsākusi dīķa apmēram 1 ha platībā, dziļums līdz 2 metriem, ierīkošanu. Darbi veikti zem gruntsūdens līmeņa. Dīķis savienots ar esošo meliorācijas grāvi un tālāk otru dīķi. Šīs darbības veiktas bez Valsts vides dienesta Rēzeknes reģionālās vides pārvaldes izdotiem tehniskiem noteikumiem. Apelācijas instances tiesa atzīst, ka SIA /Nosaukums A/ pamatoti saukta pie administratīvās atbildības par Latvijas APK 88.^{7}panta trešajā daļā paredzētā administratīvā pārkāpuma izdarīšanu.

Latgales apgabaltiesa SIA /Nosaukums A/ apgalvojumu par to, ka netika izpildītas Latvijas APK 237.pantā un 272.pantā norādītās prasības, uzskata par nepamatotu, jo minēto pantu prasības tika ievērotas un pārkāpumus apgabaltiesa nekonstatē. Savukārt sūdzības iesniedzējs arī pārsūdzot Rēzeknes tiesas spriedumu, savā sūdzībā nenorāda kādi būtiski apstākļi nav noskaidroti.

Iestādēm un tiesām, izskatot savas kompetences robežās administratīvo pārkāpumu lietas, jāvadās tieši no Latvijas APK normām, kas regulē lietas izskatīšanas kārtību, nevis no kādu citu normatīvo aktu normām. Tāpēc apelācijas sūdzībā atsauces uz Administratīvā procesa likuma normām, Latgales apgabaltiesa atzīst par nepamatotām.

Apgabaltiesa, apelācijas sūdzību izskata rakstveida procesā pēc lietā esošajiem materiāliem, ievērojot apelācijas instances tiesas kompetenci, tāpēc sūdzības iesniedzēja jautājums par Valsts vides dienesta inspektores spēju konstatēt personas, kas sniedz paskaidrojumu, veselības stāvokli un noteikt rīcībspēju ir nevietā. SIA /Nosaukums A/ izdarītais administratīvais pārkāpums ir pierādīts ne tikai ar liecinieka /pers. H/ paskaidrojumu, bet lietā iegūto pierādījumu kopums ir pamats nešaubīgam secinājumam par SIA /Nosaukums A/ vainu.

Apelācijas instances tiesa atzīst, ka nevienu jaunu apstākli vai pierādījumu, kas attiecas uz faktiskajiem pārkāpuma apstākļiem un būtu par pamatu likumīga sprieduma atcelšanai, sūdzības iesniedzējs nav norādījis.

Rēzeknes tiesas tiesneses nolēmums ir pamatots un atbilst lietā nodibinātajiem faktiskajiem apstākļiem un normatīvo aktu prasībām, tāpēc atstājams negrozīts.

Pamatojoties uz Latvijas APK 289.^{22} pantu, 289.^{12} panta otrās daļas 1.punktu, Latgales apgabaltiesa

nosprieda

atstāt negrozītu Rēzeknes tiesas 2014.gada 7.maija spriedumu, bet Sabiedrības ar ierobežotu atbildību /Nosaukums A/ apelācijas sūdzību noraidīt.

Spriedums nav pārsūdzams un stājas spēkā sastādīšanas dienā – 2014.gada 12.septembrī.

Tiesnese referente D.Skudra

Tiesneši J.Dimpers

I.Stivriņš